

forinden man går ind og modtager Velsignelsen.“

Dette, at henlægge den borgerlige Akt til Kirkens Våbenhus, vil selvfølgelig aldrig få Betydning for Ikkekristne.

Og så var der endelig Borgmester Rosenørns Forslag, der har en særlig Interesse derved, at han har fået det af en Kvinde. Han sagde*): „Jeg vil her gerne have Lov til at antyde en Ordning, som er alvorlig Kvinde, der har haft meget vanskeligt ved at forsones sig med Tanken om almindelig borgerligt Ægteskab, har tænkt sig, en Ordning, som jeg gerne ved at nævne den her vil slaa til Lyd for i mit Folk, uagtet jeg vel ved, at vi ikke her skal stå og fremsætte Forslag om, hvorledes Staten skal ordne disse Forhold. Blev Ordningen således, som denne Kvinde har tænkt sig, vilde mange Kristnes Skræk for Ægteskabsforstanderen sikkert forsvinde. Hun foreslår, at Spørgsmålene til Hans og Grethe ikke nødvendigvis skal rettes til dem af Ægteskabsforstanderen, men at det derimod skal være *tilladt*, at Brudens eller Brudgommens Fader eller Broder eller en anden nærstående Slægtning eller trofast, af Brudefolkene selv udpeget Ven retter Spørgsmålene til Brudeparret, selvfølgelig i Ægteskabsforstanderens Nærværelse. Herved vilde *Slægten* blive indsat i den Rolle, der tilkommer den ved denne Lejlighed, på ganske anden Måde end ved den nuværende både borgerlige og kirkelige Vielse, og når det skete på den Maade, vilde det for mange erstatte Savnet af deres Præsts venlige Tonefald, når han spørger de unge“.

Ja, det var, hvad der fremkom for at gøre den borgerlige Side af Sagen saa lidt usmuelig som muligt.

Når den fritænkenske Kvinde spørger, om de Kristne ikke vil gøre noget, for at den borgerlige Ægteforening kan få noget af samme Højtidelighed som den kirkelige, — ja, da synes jeg jo rigtignok, at det er lovlig meget, der ventes.

Er det dog ikke nok, at *mange* Kristne strider med Mund og Pen for at faa indført almindeligt, borgerligt Ægteskab, ens for Alle, — Kristne og Ikkekristne, og at der, som ovenfor anført, tænkes på at gøre selve den borgerlige Akt så tiltalende, som tænkes kan.

Jeg har også lidt vanskeligt ved at forstå, hvad det er, en gennemført, alvorlig Fritænkner savner ved det borgerlige Ægteskabs Indgåelse, allerede som vi har det nu. Formlen er dog både alvorsfuld og sømmelig og må,

synes jeg, kunde virke højtideligt, særlig når den bliver udtalt i Hjemmet enten *af* eller i Overværelse af Slægt og Venner.

Hvorledes det kan friste en Fritænkner til at søge Kirkens Velsignelse, at begynde Samlivet med en Løgn, det forstår jeg ikke.

Hvad der skænkes to Kristne en sådan Dag, når de sammen kan bede om og få Kirkens Velsignelse til det over al Forstand dristige: *Livet ud at binde sin Skæbne til en andens*, ja, derpaa skal jeg ikke komme nærmere ind: *deles* med Ikkekristne, det kan det ikke, men *Alle*, der i Ånd og Sandhed begærer at få Del i den Herlighed, kan jo opnaa det.

Thyra Jensen.

Kvinder og Theologi.

Ja — nu har vi danske Kvinder altsaa Lov til at studere Theologi; vi hilser dette lille Skridt henimod det fjerne Endemaal — Ligestilling med Mænd paa alle Livets Felter — med Glæde; det turde være den første, spæde Spire til, at man tillader os at blive Præster.

Kvinder som Præster! ja bevares hvor vi trænger til dem.

Naar man i vore Kirker hører de klodsede, uforstaaende Mandfolkeord, som saa ofte skæmmes de bedste, de smukkeste Prædikener, som saarer Kvinder i deres inderste Sjæl, saa sukker man efter Forløsningen, efter Friheden, ogsaa — ja ikke mindst paa dette Omraade.

Mangen en Gang er det gaaet mig saaledes, at jeg har siddet i en Kirke glad, opbygget — at jeg har tænkt: dette er godt, den Mand har noget at sige, som er for Dig; som Du kan bruge; — saa pludselig kommer der en af disse Trumfer, som ved at vise hele Mandens Vrangsyn paa Kvinderne saarer mig i min dybeste Grund, ødelægger det gode Indtryk for mig forspilder Alt; saa gaar jeg bedrøvet bort — og det varer længe, før jeg kommer igen.

Saaledes sidste Søndag. — Den Mand, jeg hørte, talte godt; han talte sandt, og han talte med en fin menneskelig Forstaaelse; det var om Ægteskabet; hele Talen drejede sig om dette Livets Grundforhold; det hele lignede mere et Foredrag end en Prædiken, et fint, fængslende Foredrag; jeg var forbauset og glad over mange af de Ord, som her lød fra en Prædikestol. Men ak! saa kom Trumfen! saa kom han ind paa at tale om Ægteskabets Begyndelse, om de „rene“ og de „ikke rene“ Brude, der stod for Alteret, og saa skildrede han med stærke Farver For-

*) Se det stenografiske Referat Side 1226.